

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 165/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. S., zastúpeného spoločnosťou KOTRUSZ – BENČÍK, s. r. o., Advokátska kancelária, Štefánikova 57, Nitra, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Kotrusz, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 33/2013, 5 Obdo 34/2013 a jeho uznesením z 23. septembra 2013 vydaným v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2013 doručená sťažnosť Ing. Ľ. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 33/2013, 5 Obdo 34/2014 a jeho uznesením z 23. septembra 2013 v tomto konaní.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) na základe podnetu sťažovateľa uznesením č. k. 28 Exre 13/2010-500 z 10. februára 2010 podľa § 200a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) povolil vykonať zmeny v obchodnom registri, a to v Poľnohospodárskom družstve I. (ďalej len „družstvo“) v časti štatutárny orgán tak, že vymazal Ing. D. M. ako predsedu družstva a zapísal sťažovateľa ako predsedu družstva a Ing. D. M. ako podpredsedu družstva.

Uznesenie okresného súdu napadlo družstvo odvolaním, v ktorom argumentovalo schválenou zmenou svojich stanov, podľa ktorej predsedu a podpredsedu predstavenstva volí a odvoláva predstavenstvo družstva, a nie členská schôdza.

Po podaní odvolania družstvom sťažovateľ 5. marca 2010 podal návrh na prerušenie konania sp. zn. 28 Exre 13/2010 do právoplatného skončenia konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 23 Cb 236/2009, v ktorom sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti uznesení členskej schôdze družstva konanej 13. októbra 2009.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 26 Cob 72/2011-586 zo 7. februára 2012 uznesenie okresného súdu z 10. februára 2010 zrušil.

Okresný súd uznesením č. k. 28 Exre 13/2010-676 z 13. novembra 2012 konanie zastavil, keďže dospel k záveru, že zanikol dôvod na začatie konania.

Sťažovateľov návrh na prerušenie konania okresný súd uznesením č. k. 28 Exre 13/2010-679 zo 7. decembra 2012 zamietol.

Sťažovateľ napadol uznesenie o zastavení konania vedeného pod sp. zn. 28 Exre 13/2010, ako aj uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaniami. Krajský súd uzneseniami č. k. 26 Cob 8/2013-700 z 28. februára 2013 a č. k. 26 Cob 9/2013-701 z 28. februára 2013 potvrdil napadnuté prvostupňové uznesenia.

Obidva uznesenia sťažovateľ napadol dovolaním. Prípustnosť dovolania opieral o § 237 písm. f) OSP a namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom i krajským súdom. Uviedol, že okresný súd *„rozhodol o zastavení konania vo veciach zápisu do obchodného registra 13. novembra 2012, t.j. mesiac pred rozhodnutím Okresného súdu... o jeho návrhu na prerušenie konania, o ktorom rozhodol až 7. Decembra 2012... keďže bolo rozhodnuté o zastavení konania, nebolo možné už rozhodovať o jeho prerušení. Pritom... súd vo svojom uznesení o zastavení konania žiadnym spôsobom nezdôvodňuje, prečo na návrh na prerušenie konania neprihliadol. Súd sa mal konečným rozhodnutím vo veci vysporiadať so všetkými návrhmi účastníkov konania. Tým, že tak súd nepostupoval, bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, došlo tým k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a princípu rovnosti zbraní.“*. Sťažovateľ tiež namietal dĺžku rozhodovania o jeho návrhu na prerušenie konania (33 mesiacov), v dôsledku ktorej mu *„bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo mu tak bola odňatá možnosť podať proti uzneseniu o prerušení konania opravný prostriedok, o ktorom by sa riadne rozhodlo ešte pred rozhodnutím súdu o zastavení konania“*.

Najvyšší súd uznesením z 23. septembra 2013 v konaní sp. zn. 5 Obdo 33/2013, 5 Obdo 34/2013 dovolanie sťažovateľa odmietol. Dôvodil pritom názorom, podľa ktorého *„odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. Z obsahu spisu je zrejmé, že tak proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zastavení konania..., ako aj proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, mal Ing. L. S. možnosť podať odvolanie a aj proti obom uzneseniam odvolanie podal. Odvolací súd o odvolaniach rozhodol uzneseniami, ktoré*

riadne odôvodnil. Dovolací súd nezistil, žeby konanie pred súdom prvého stupňa a odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.“.

Najvyšší súd pri objasňovaní dôvodov svojho rozhodnutia poukázal i na stabilnú judikatúru ústavného súdu poukazujúcu na nadväznosť a súvislosť odôvodnení súdnych rozhodnutí v prvostupňovej a opravnej fáze konania (II. ÚS 78/05).

Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd konštatoval, že tento nedostatok *„je prípustným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné, avšak samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá“.*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ opätovne kritizuje skutočnosť, že o jeho návrhu na prerušenie konania bolo rozhodnuté až po zastavení toho istého konania. Zastáva názor, podľa ktorého „ešte pred konečným rozhodnutím vo veci sa mal súd vysporiadať so všetkými návrhmi účastníkov konania, a teda ešte pred rozhodnutím o zastavení konania sa mal zaoberať mojím návrhom na prerušenie konania a riadne o ňom rozhodnúť. V prvom rade tak mal súd rozhodnúť o mojom návrhu na prerušenie konania, a až po právoplatnosti tohto rozhodnutia sa mal zaoberať meritom veci. Poukázal som tiež na pomerne dlhý čas, počas ktorého sa súd mojím návrhom na prerušenie konania vôbec zaoberal, pričom tento presiahol 33 mesiacov. Je zrejmé, že súd sa mojimi argumentmi, ktoré som uviedol v návrhu na prerušenie konania, počas uvedených 33 mesiacov vôbec nezaoberal, a teda pri vedení konania na ne ani neprihliadal, z čoho opätovne vyplýva, že mi týmto jeho postupom bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z uznesenia Najvyššieho súdu... nevyplýva, že by sa súd zaoberal mojím... argumentom o časovom slede jednotlivých rozhodnutí súdu o prerušení a zastavení konania, pričom žiadnym spôsobom súd ani nezdôvodnil z akého dôvodu tento argument nebral pri svojom rozhodovaní do úvahy, resp. naň neprihliadal, z čoho vyplýva nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktorá predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. V odôvodnení predmetného uznesenia Najvyššieho súdu... sa uvádza len tá skutočnosť, že som mal možnosť podať odvolanie a proti oboj uzneseniam som odvolanie

aj podal. Uvedená argumentácia Najvyššieho súdu však vôbec neposkytuje odpoveď na môj vyššie uvedený podstatný argument, nakoľko porušenie môjho práva podať riadny opravný prostriedok som nikdy nespochybňoval. Vo svojich odvolaniach som poukazoval na nesprávnosť rozhodnutí súdu o prerušení a zastavení konania a ich časovej následnosti.

Rovnako považujem za neštandardné a porušujúce moje právo na súdnu ochranu, že dovolací súd rozhodol o mojich dvoch dovolaniach, teda samostatných opravných prostriedkoch proti dvom samostatným rozhodnutiam, v jednom napadnutom uznesení, ktorého odôvodnenie sa nezaobera samostatným zdôvodnením odmietnutia jednotlivých týchto dovolaní, ale vo všeobecnosti odkazuje na nedostatok dovolacích dôvodov u každého z nich. Nemám vedomosť o tom, že by dovolací súd svojím skorším rozhodnutím spojil dve konania o dovolaní iniciované na základe mojich dvoch samostatných podaní do jedného konania a že by bol tým oprávnený o nich rozhodnúť jediným rozhodnutím.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom rozhodol takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 33/2013 a sp. zn. 5 Obdo 34/2013 porušil právo Ing. L. S. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.09.2013 sp. zn. 5 Obdo 33/2013 a sp. zn.: 5 Obdo 34/2013 zrušuje a vec mu vracia na opätovné prejednanie dovolania.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- Eur.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 264/2011).

1. Zásadná sťažostná námietka je založená na právnom názore sťažovateľa, podľa ktorého okresný súd nemal rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania po rozhodnutí jeho zastavení, lebo takto odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Keďže túto vadu najvyšší súd ako súd dovolací nenapravil, malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 252/2012).

Ústavný súd môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. Inak by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 31/2013). V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky

na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, rekapituloval právne závery okresného súdu vedúce k zastaveniu konania sp. zn. 28 Exre 13/2010. Okresný súd vychádzal z faktu, že „*družstvo predložilo nové úplné znenie stanov, z ktorého súd zistil, že stanovy boli dané do súladu s uznesením o zmene stanov z členskej schôdze z 13. októbra 2009, odstránil rozpor medzi predloženými listinami a návrhom na zápis zmien z 13. novembra 2009. S poukazom na uvedené skutočnosti súd skonštatoval, že zanikol dôvod na začatie konania podľa § 200a O. s. p...*“.

Súčasne najvyšší súd poukázal aj na dôvody okresného súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu sťažovateľovho návrhu na prerušenie konania. Okresný súd zdôraznil nespochybniteľnú skutočnosť, že konanie vedené pred ním pod sp. zn. 23 Cb 236/2009, ktorého predmetom bolo určenie neplatnosti uznesení členskej schôdze družstva a ktorého priebehom sťažovateľ v prospech prerušenia konania argumentoval, bolo ukončené tak, že žalobný návrh sťažovateľa bol zamietnutý.

V nadväznosti na to najvyšší súd zdôraznil, že proti obom uzneseniam okresného súdu ako súdu prvostupňového sťažovateľ mal možnosť podať odvolania, aj ich podal, a krajský súd ako súd odvolací o nich rozhodol meritórne, teda tak, že napadnuté prvostupňové uznesenia potvrdil. Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého krajský súd o odvolaniach sťažovateľa meritórne rozhodol, pritom ani sťažovateľ nijako nerozporuje.

Ak v popísaných okolnostiach najvyšší súd konštatoval absenciu vady podľa § 237 písm. f) OSP v odvolacích konaniach krajského súdu, podľa názoru ústavného súdu nesignalizuje jeho záver žiadne známky porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k záveru o porušení týchto práv.

Časová postupnosť rozhodovania o zastavení konania a o návrhu na prerušenie toho istého konania sa prima facie javí ako vecne logická v podobe, keď sa všeobecný súd najprv vysporiada s návrhom na prerušenie konania a až následne toto konanie zastaví. Pre ústavno-súdny prieskum je však rozhodujúce kritérium kvality, v ktorej všeobecný súd musí poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Inými slovami, nerešpektovanie naznačenej logickej časovej následnosti v rozhodovacej činnosti všeobecného súdu môže dosahovať ústavno-právnu intenzitu len vtedy, ak by ono malo reálny negatívny dopad na procesné práva účastníka konania konkretizujúce niektoré z jeho základných práv a slobôd. V sťažovateľovom prípade však najvyšší súd zreteľne a jasne vysvetlil, prečo na prvý pohľad nelogická postupnosť v rozhodovaní okresného súdu nemala za následok odňatie možnosti konať pred súdom sťažovateľovi. Ústavný súd sa stotožňuje so záverom, že ak všeobecný súd zastaví konanie pre zánik dôvodu konania (zistený súlad medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom), potom rozhodovanie o návrhu účastníka tohto konania na jeho prerušenie stráca potenciál zasiahnuť do základného práva účastníka konania na súdnu ochranu.

V tejto súvislosti ešte ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti dôvodí, že vo svojom dovolaní nenamietal porušenie práva podať riadny opravný prostriedok, ale namietal „*nesprávnosť rozhodnutí súdu o prerušení a zastavení konania*“, potom je potrebné poukázať na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací v súlade so stabilne

judikovanou koncepciou procesnej prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku správne argumentoval, že nesprávne právne posúdenie vecí je spôsobilým dovolacím dôvodom, samo osebe však procesnú prípustnosť dovolania nezakladá.

Prvá a zásadná sťažostná námietka je tak podľa názoru ústavného súdu nedôvodná.

2. Rovnaký postoj ústavný súd zaujíma aj k druhej formulovanej sťažostnej námietke, ktorou sťažovateľ vytýka postupu najvyššieho súdu chýbajúce rozhodnutie o spojení vecí pri rozhodovaní o podanom dovolaní.

V prvom rade k tejto námietke ústavný súd uvádza, že z obsahu sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva bez pochybností, či sťažovateľ napadol odvolacie uznesenia krajského súdu dvoma samostatnými podaniami alebo voči nim namietal v jednom dovolaní. Záhlavie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom hovorí o „*dovolaní*“, nie o dovolaniach. Takisto na strane 3 uznesenia najvyššieho súdu sa uvádza, že „*proti týmto rozhodnutiam odvolacieho súdu podľa Ing. L. S. dovolanie*“. Aj samotný sťažovateľ v dôvodoch svojej sťažnosti konštatuje, že „*dňa 28.05.2013 som proti uzneseniu Krajského súdu... zo dňa 28.02.2013 sp. zn.: 26Cob/8/2013-700, ako aj proti uzneseniu Krajského súdu... zo dňa 28.02.2013 sp. zn.: 26Cob/9/2013-701 podal dovolanie*“.

Ústavný súd však nepovažoval za potrebné citované nepriame dôkazy ďalej objasňovať, pretože aj keby sa preukázalo, že najvyššiemu súdu boli doručené dve dovolania, ktoré boli podateľňou evidované samostatne, v okolnostiach posudzovaného prípadu nedosahuje absencia uznesenia o spojení oboch vecí ústavno-právnu intenzitu. Pre záver o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je rozhodujúce zistenie, že najvyšší súd sa dôsledne zaoberal dôvodom, na ktorom sťažovateľ prípustnosť svojho dovolania proti obom uzneseniam odvolacieho súdu založil. I samotný tento dôvod (tak ako je citovaný v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia ústavného súdu) dokazuje výraznú spätosť výhrad sťažovateľa voči obom uzneseniam okresného súdu (a tým aj krajského súdu), ktorá materiálne odôvodňuje rozhodovanie o nich v jednom rozhodnutí.

Aj druhú sťažostnú námietku tak ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

3. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu ani v postupe, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nezistil na podklade sťažnostných námietok žiadne signály možného porušenia označených práv sťažovateľa, odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. S ohľadom na tento záver nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti (návrh na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia, návrh na náhradu trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2014